

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5087/2568

บริษัท ท.โจทก์ นาง จ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 116, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จำเลยจะยื่นคำร้องขอถอนฎีกาด้วยตนเองและได้แสดงตัวตนในขณะยื่นคำร้องขอถอนฎีกา กับข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแสดงตนของจำเลยต่อเจ้าพนักงานศาลในขณะยื่นอุทธรณ์หรือฎีกา พ.ศ. 2563 ข้อ 10 (2) จำเลยไม่จำเป็นต้องมาแสดงตนต่อเจ้าพนักงานศาลในขณะยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาดังที่จำเลยอ้างในฎีกาก็ตาม แต่ขณะที่จำเลยยื่นคำร้องขอถอนฎีกา จำเลยได้รับการปล่อยชั่วคราวในระหว่างฎีกา จึงเป็นหน้าที่ของผู้ประกันซึ่งต้องมอบตัวจำเลยคืนต่อเจ้าพนักงานศาลหรือศาลตาม ป.วิ.อ. มาตรา 116 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 เมื่อขณะนั้นผู้ประกันยังไม่ได้นำตัวจำเลยคืนต่อเจ้าพนักงานศาลหรือศาล เช่นนี้ศาลชั้นต้นจึงไม่อาจสั่งคำร้องขอถอนฎีกาของจำเลยได้ เพราะหากศาลชั้นต้นสั่งคำร้องดังกล่าวแล้ว ศาลชั้นต้นต้องออกหมายกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดให้แก่จำเลยในวันที่มีคำสั่ง การที่ผู้ประกันยังไม่ได้มอบตัวจำเลยต่อศาลชั้นต้น จึงไม่มีตัวจำเลยที่จะนำไปกักขังตามหมายกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดได้ เมื่อผู้ประกันนำตัวจำเลยมาส่งศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2567 ถือว่าผู้ประกันมอบตัวจำเลยคืนต่อศาลชั้นต้นตามบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว การที่ศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยถอนฎีกาและออกหมายกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดนับแต่วันที่ 27 สิงหาคม 2567 อันเป็นวันที่ผู้ประกันส่งตัวจำเลยต่อศาลชั้นต้น จึงชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจากศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานยักยอก จำคุก 6 เดือน 90 วัน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุก 90 วัน โดยให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนมีกำหนด 90 วัน เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2567 จำเลยยื่นฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยเฉพาะข้อกฎหมาย ต่อมาวันที่ 26 กรกฎาคม 2567 จำเลยยื่นคำร้องขอถอนฎีกา โดยหมายเหตุท้ายคำร้องว่า ข้าพเจ้ารอฟังอยู่ ถ้าไม่รอถือว่าทราบแล้ว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งคำร้องดังกล่าวเมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2567 ว่า เนื่องจากจำเลยไม่มาปรากฏตัวต่อศาลในขณะยื่นคำร้อง จึงให้ออกหมายนัดให้จำเลยและผู้ประกันมาฟังคำสั่งวันที่ 27 สิงหาคม 2567 เวลา 9 นาฬิกา เมื่อถึงวันนัดดังกล่าว จำเลย ทนายจำเลย และนายประกันมาศาล ศาลชั้นต้นสอบแล้วจำเลยยืนยันขอถอนฎีกาตามคำร้อง ศาลชั้นต้นจึงอนุญาตให้จำเลยถอนฎีกา และออกหมายกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2567 เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2567 หลังจากที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยถอนฎีกาได้ และออกหมายกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดวันที่ 27 สิงหาคม 2567 จำเลยยื่นคำร้องว่า จำเลยยื่นคำร้องขอถอนฎีกาเมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2567 และจำเลยมาศาลในวันนั้น ซึ่งเป็นการยื่นโดยชอบแล้ว ถือว่าคดีถึงที่สุดนับแต่วันดังกล่าว ขอให้ศาลออกหมายจำคุกหรือกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดนับแต่วันที่ 26 กรกฎาคม 2567 มิใช่ถึงนับแต่วันที่ 27 สิงหาคม 2567 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า แม้จำเลยจะยื่นคำร้องขอถอนฎีกาเมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2567 ก็ตาม แต่จำเลยไม่มาปรากฏตัวต่อ

ศาล จำเลยจึงยังไม่ได้รับโทษกักขังตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 นอกจากนี้ศาลยังไม่มีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยถอนฎีกาในวันดังกล่าว ต่อมาจำเลยมาศาลวันนี้ (วันที่ 27 สิงหาคม 2567) ศาลชั้นต้นสอบจำเลยแล้วยืนยันขอถอนฎีกา ศาลจึงมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยถอนฎีกา จึงมีผลให้จำเลยต้องรับโทษกักขังตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 และคดีถึงที่สุดในวันนี้ (วันที่ 27 สิงหาคม 2567) ให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นจึงออกหมายกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดลงวันที่ 27 สิงหาคม 2567 ให้แก่จำเลย จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยมีว่า การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ออกหมายกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดลงวันที่ 27 สิงหาคม 2567 ให้แก่จำเลยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้จำเลยจะยื่นคำร้องขอถอนฎีกาด้วยตนเองและได้แสดงตัวตนในขณะยื่นคำร้องขอถอนฎีกา กับข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแสดงตนของจำเลยต่อเจ้าพนักงานศาลในขณะยื่นอุทธรณ์หรือฎีกา พ.ศ. 2563 ข้อ 10 (2) จำเลยไม่จำเป็นต้องมาแสดงตนต่อเจ้าพนักงานศาลในขณะยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาดังที่จำเลยอ้างในฎีกาก็ตาม แต่ขณะที่จำเลยยื่นคำร้องขอถอนฎีกานั้น จำเลยได้รับการปล่อยชั่วคราวในระหว่างฎีกา จึงเป็นหน้าที่ของผู้ประกันซึ่งต้องมอบตัวจำเลยคืนต่อเจ้าพนักงานศาลหรือศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 116 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 เมื่อขณะนั้นผู้ประกันยังไม่ได้มอบตัวจำเลยคืนต่อเจ้าพนักงานศาลหรือศาล เช่นนี้ ศาลชั้นต้นจึงไม่อาจสั่งคำร้องขอถอนฎีกาของจำเลยได้เพราะหากศาลชั้นต้นสั่งคำร้องดังกล่าวแล้ว ศาลชั้นต้นต้องออกหมายกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดให้แก่จำเลยในวันที่มีคำสั่ง การที่ผู้ประกันยังไม่ได้มอบตัวจำเลยต่อศาลชั้นต้น จึงไม่มีตัวจำเลยที่จะนำไปกักขังตามหมายกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดได้ เมื่อผู้ประกันนำตัวจำเลยมาส่งศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2567 ถือว่าผู้ประกันมอบตัวจำเลยคืนต่อศาลชั้นต้นตามบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว การที่ศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยถอนฎีกาและออกหมายกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดนับแต่วันที่ 27 สิงหาคม 2567 อันเป็นวันที่ผู้ประกันส่งตัวจำเลยต่อศาลชั้นต้น จึงชอบด้วยกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกาที่จำเลยอ้างข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ และฎีกาจำเลยข้ออื่นไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเพราะไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำพิพากษานี้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ธนาคม ลิ้มภักดี · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5087/2568>